

REPUBLIKA E KOSOVËS / REPUBLIKA KOSOVA

REV . br.260/24

VRHOVNI SUD KOSOVA u veću sudija, Nenad Lazić predsednik veća, Beshir Islami i Zenel Leku članovi veća, u pravnoj stvari tužioca I. J. iz ..., koga po punomoćju zastupa Isa Salihu advokat iz Prištine, protiv tuženog Kosovski Biro Osiguranja sa sedištem u Prištini, koga po punomoćju zastupa Faik Sylejmani, po predmetu spora radi naknade ličnog dohotka, odlučujući po revizijama parničnih strana podnetim protiv presude Apelacionog suda Kosova Gž. br. 1720/23 od 18.03.2024. godine, u sednici veća održanoj dana 14.01.2025. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana revizija tuženog podneta protiv presude Apelacionog suda Kosova Gž. br. 1720/23 od 18.03.2024. godine.

USVAJA SE REVIZIJA tužioca kao osnovana, te se presuda Apelacionog suda Gž. br. 1720/23 od 18.03.2024. godine i presuda Osnovnog suda u Prištini P. br. 1506/18 od 22.07.2022. godine, preinačuju na način da se umesto iznosa od 2.462,50 evra dosuđenog na ime naknade troškova postupka dosuđuje iznos od 4.886,50 evra.

O b r a z l o Ź e n j e

Presudom Osnovnog suda u Prištini P. br. 1506/18 od 22.07.2022. godine u stavu I izreke delimično je usvojen tužbeni zahtev tužioca I. J. iz ....

Stavom II izreke obavezan je tuženi Kosovski Biro Osiguranja sa sedištem u Prištini, da tužiocu isplati iznos od 64.824,25 evra i to:

- a) Na ime naknade od 50% ličnog dohotka za period od 15.11.2010. do 15.05.2011. godine, iznos od 7.588,73 evra, na ime penzijskog doprinosa iznos od 434,70 evra, na ime poreza na zaradu iznos od 670,56 evra, i na ime zakonske kamate za period od 01.12.2010. do 30.09.2021. godine, iznos od 5.944,53 evra.
- b) Na ime ličnog dohotka za period od 15.05.2011. godine do 01.04.2012. godine, iznos od 26.260,99 evra, na ime penzijskog doprinosa iznos od 1.521,45 evra, na ime poreza na zaradu iznos od 2.646,56 evra, i na ime kamate za period od 01.06.2011. do 30.09.2021. godine iznos od 19.756,73 evra.

Stavom III izreke obavezan je tuženi da iznos od 39.123,00 evra isplati sa zakonskom kamatom, počevši od 30.09.2021. godine pa do konačne isplate a u roku od 7 dana pod pretnjom prinudnog izvršenja.

Stavom IV izreke obavezan je tuženi da tužiocu isplati troškove postupka u iznosu od 2.462,50 evra u roku od 7 dana od dana prijema presude, pod pretnjom prinudnog izvršenja.

Stavom V izreke odbijen je preostali deo tuženog zahteva kojim je tužilac tražio obavezivanje tuženog da mu isplati punu platu do 29.03.2016. godine u iznosu od 146.095,32 evra, na ime penzijskog doprinosa iznos od 8.466,99 evra, na ime poreza na zaradu iznos od 14.777,49 evra, na ime kamate iznos od 89.703,67 evra, na ime dodatka na platu-bonusa za period od 2010. do 2014. godine iznos od 14.405,19 evra, na ime penzijskog doprinosa iznos od 834,62 evra, na ime poreza na zaradu iznos od 1.452,59 evra, i na ime kamate iznos od 9,319,48 evra.

Protiv ove presude žalbe su uložile obe parnične stranke, a Apelacioni sud Kosova je odlučujući po istima našao da žalbe nisu osnovane, te ih je presudom Gž. br. 1720/23 od 18.03.2024. godine odbio, a presudu Osnovnog suda u Prištini P. br. 1506/18 od 22.07.2022. godine, potvrdio.

Protiv pravosnažne presude Apelacionog suda Kosova revizije su podnele obe parnične stranke, i to tužilac zbog odluke o sudskim troškovima, a tuženi zbog nedostatka pasivne legitimacije i zastarelosti tužbenog zahteva.

Tuženi je odgovorio na reviziju tužioca, prigovarajući da je ista podneta nakon isteka zakonom propisanog roka.

Vrhovni sud Kosova je nakon proučavanja spisa predmeta i ocene revizijskih navoda a u smislu člana 215. ZPP-+a, našao:

Revizija tužioca je osnovana.

Revizija tuženog nije osnovana.

U postupku pred nižestepenim sudovima nije bilo bitnih povreda odredbi parničnog postupka na koje je revizijski sud dužan da pazi po službenoj dužnosti, a revizijom tužioca se na ovakve povrede ne ukazuje, dok se revizijom tuženog bez osnova ukazuje na bitnu povredu postupka iz člana 182. stav II tačka n) ZPP-a, jer je revizijom pobijana presuda izvršiva, i u dovoljnoj meri jasna i obrazložena, dispozitiv iste je u skladu sa razlozima o bitnim činjenicama, a razlozi o bitnim činjenicama su u logičkoj vezi sa izvedenim dokazima.

Prema podacima iz spisa predmeta utvrđuje se sledeće činjenično stanje:

Tužilac je po osnovu Ugovora o radu br. 273/08 od 02.04.2008. godine zasnovao radni odnos sa Zajednicom Osiguravajućih Kompanija Kosova za radno mesto direktora IAK/CIU. Trajanje ugovora je bilo ugovoreno na period od 4 godine, počevši od dana potpisivanja ugovora, sa mesečnom platom u neto iznosu od 2.500,00 evra.

Odlukom tuženog br. 413/10 od 12.11.2010. godine, tužiocu je određena suspenzija sa pravom na platu umanjenu za 50%. Kao razlog za suspenziju navodi se da je ista uzrokovana istragom koja se vodi protiv ovde tužioca.

Nakon toga, odlukom br. 243111 od 09.06.2011. godine tužiocu je prestao radni odnos kod tužene.

Presudom Osnovnog suda u Prištini Departman za teška krivična dela PKR br. 511/13 od 05.06.2014. godine, tužilac je oslobođen optužbe za krivično delo Zloupotreba službenog položaja. Ova je presuda potvrđena presudom Apelacionog suda Kosova PAKR br. 478/14 od 19.02.2015. godine. Tužilac je nakon toga pismenim podneskom zahtevao vraćanje u radni odnos, nakon čega je podneo tužbu sudu, sa tužbenim zahtevom za poništaj odluke o prestanku radnog odnosa i naknadu zarade.

Na ročištu od 06.05.2015. godine, tužilac je izvršio preinačenje tužbe u subjektivnom smislu na način da je umesto do tada tužene Zajednice Osiguravajućih Kuća, kao tuženog označio Kosovski Biro Osiguranja. Prvostepeni je sud potom, dalje postupajući po tužbenom zahtevu, dana 29.07.2016. godine doneo presudu P. br. 1720/11, kojom je u stavu I izreke kao nezakonitu poništio odluku bivšeg Garancijskog Fonda Kosova, a sada Kosovskog Biroa Osiguranja br. 243/11 od 09.06.2011. godine, kojom je ovde tužiocu prekinut radni odnos.

Stavom III izreke obavezan je tuženi na isplatu zarade tužiocu za period do 29.02.2016. godine, sa iznosima kao u presudi.

Protiv ove presude žalbu je uložio tuženi, a Apelacioni sud Kosova je odlučujući po istoj našao da je žalba delimično osnovana, te je presudom Gž. br. 4132/16 od 02.05.2018. godine, presudu Osnovnog suda u Prištini P. br. 1729/2011 od 29.07.2016. godine u stavu II potvrdio, a u stavovima III i IV izreke ukinuo i predmet vratio prvostepenom sudu na ponovni postupak i odlučivanje.

Ovim je pitanje zakonitosti, odnosno nezakonitosti prestanka radnog odnosa pravosnažno presuđeno, dok je po pitanju naknade zarade naloženo novo suđenje.

Vrhovni sud Kosova je presudom REV br. 404/2018 od 20.12.2018. godine, odbio reviziju tuženog i potvrdio presudu Apelacionog suda Kosova Gž. br. 4132/2016 od 02.05.2018. godine.

U ponovljenom postupku, prvostepeni je sud radi utvrđivanja bitnih činjenica vezano za utvrđivanje visine tužbenog zahteva, odredio veštačenje od strane veštaka finansijske struke. Veštak je po obavljenom veštačenju dostavio svoj nalaz i mišljenje, nakon čega je prvostepeni sud odlučio na način kako je napred navedeno.

Prvostepeni sud nalazi da je tužiocu nezakonito prestao radni odnos, te da mu za period od prestanka radnog odnosa, pa do isteka ugovora o radu, pripada pravo na naknadu zarade. Stanovište prvostepenog suda prihvatio je i Apelacioni sud prilikom odlučivanja po žalbama parničnih strana.

U navedenoj situaciji, obzirom da je konačnom sudskom odlukom utvrđeno da je tužilac bez osnova, najpre suspendovan, te da mu je potom prekinut radni odnos, to je nesporno da je tužilac pretrpeo štetu onako kako istu definiše član 155. ranije važećeg ZOO, odnosno član 137. aktuelnog ZOO. Shodno tome, onaj ko je ovu štetu izazvao, u konkretnom slučaju tuženi, dužan je istu nadoknaditi u smislu člana 154. stav 1. ranije važećeg ZOO, odnosno člana 136. stav 1. sada važećeg zakona. Kao visina štete uzima se prihod koji bi tužilac ostvario da nije bilo štetne radnje tuženog. U konkretnom slučaju to je plata, odnosno zarada koju bi tužilac ostvario po osnovu radnog odnosa da ugovor o radu nije nezakonito raskinut. Visina štete utvrđena je na osnovu nalaza odgovarajućeg veštaka, koji je kamatu do trenutka stupanja na snagu važećeg ZOO obračunao po odredbama ranije važećeg zakona, a na zaradu dospelu nakon stupanja na snagu novog zakona po odredbama istog.

Zakon o radu u članu 80. stav 1. propisuje da u situaciji kada sud utvrdi da je prekid ugovora o radu od strane poslodavca nezakonit, to će sud naložiti poslodavcu da zaposlenom isplati odgovarajuću naknadu zarade ili naknadu zarade i vraćanje u radni odnos. Shodno navedenom, pravilno su nižestepeni sudovi primenili materijalno pravo prilikom odlučivanja o osnovanosti tužbenog zahteva.

Revizijski navod kojim se ukazuje na nedostatak pasivne legitimacije tuženog je bez osnova iz razloga što se u spisu predmeta nalaze dokaz, tačnije Odluka tuženog br. 704/11 od 28.12.2011. godine, u kojoj se na izričit način navodi da sva sredstva i finansijske obaveze ranijeg Udruženja Osiguravača Kosova, prelaze na Kosovski Biro Osiguranja, počevši od 01.01.2012. godine. Shodno navedenom, tuženi je univerzalni sukcesor ranije postojećeg subjekta, te nije osnovan navod da tuženi odgovara samo za obaveze nastale do 31.12.2011. godine ali ne i nakon ovog datuma, jer je radnja kojom je šteta prouzrokovana nastupila pre 31.12.2011. godine i posledice iste, pa i šteta koja po osnovu iste nastupa, predstavlja pasivu bivšeg subjekta.

Revizijski navod kojim se ukazuje na neblagovremenost tužbe u odnosu na Kosovski Biro Osiguranja, je takođe bez osnova, jer je tužba u odnosu na ranije tuženog podneta u zakonom propisanom roku, a ista je potom usmerena ka tuženom, odmah nakon saznanja o statusnim promenama koje su se desile između ova dva privredna subjekta.

Kao što je već navedeno, pitanje nezakonitosti prestanka radnog odnosa je već konačno rešeno i isto ne može biti predmet razmatranja po podnetoj reviziji, a kada je reč o novčanom potraživanju iz radnog odnosa, odnosno potraživanju naknade štete zbog nezakonitog otkaza, tužba je podneta u roku koji je propisan članom 87. Zakona o radu, odnosno članom 376. ranije važećeg ZOO, te članom 357. sada važećeg zakona. Na ostale revizijske navode tuženog neće biti posebno odgovarano, jer se svi oni odnose na nepostojanje pasivne legitimacije tuženog, te na zastarelost potraživanja, a o čemu je već dato dovoljno jasno obrazloženje.

U smislu navedenog, to su revizijski navodi tuženog kojima se ukazuje na pogrešnu primenu materijalnog prava neosnovani, te je Vrhovni sud Kosova odlučio da reviziju tuženog odbije.

Uvidom u spis predmeta Vrhovni sud Kosova je našao da je tužilac u podnesku od 07.04.2022. godine, izvršio specifikaciju troškova postupka u smislu člana 463. stavovi 1, 2 i 3. ZPP-a, među kojim troškovima se nalaze i troškovi u iznosu od 1.294,00 evra po presudi

P. br. 1720/2011, koja je u jednom delu, gde spada i odluka o naknadi troškova postupka, ukinuta i vraćena na ponovno suđenje. Stoga se osnovano u reviziji tužioca navodi da je prvostepeni sud bez osnova odbio isplatu ovog dela sudskih troškova, te je Vrhovni sud Kosova usvojio reviziju tužioca i naložio isplatu i ovog dela sudskih troškova, kao i naknadu na ime troškova sastavljanja revizije shodno važećoj tarifi.

Nije osnovan navod tuženog u odgovoru na reviziju koji se odnosi na blagovremenost revizije tužioca, jer se uvidom u spis predmeta i priložene dostavnice utvrđuje da je tužilac presudu Apelacionog suda Gž. br. 1720/23 od 18.03.2024. godine primio dana 02.04.2024. godine, a da je reviziju na istu uložio poštom, preporučenom pošiljkom koja je predata pošti dana 30.04.2024. godine i na kojoj se nalazi oznaka preporučene pošiljke R 6224249.

Na osnovu navedenog Vrhovni sud Kosova je našao da je revizija tuženog neosnovana, a revizija tužioca osnovana, te je u smislu člana 222. ZPP-a i člana 224. stav 1. ZPP-a reviziju tuženog odbio kao neosnovanu, a reviziju tužioca usvojio i prvostepenu presudu preinačio u delu koji se odnosi na naknadu troškova postupka i odlučio kao u izreci.

VRHOVI SUD KOSOVA
REV BR. 260/24 OD 14.01.2025. GOD.

PREDSEDNIK VEĆA – SUDIJA

Nenad Lazić